

TÜRK-İŞ'TEKİ SAFLAŞMA VE DEMOKRASİ MÜCADELEMİZ

Aydınlık Gazetesi, 15 Haziran 2013

Yıldırım Koç

Türk-İş yönetimindeki huzursuzluk sürüyor.

Bu gelişmeler hayıra alamet mi?

700 bin dolayında işçiyi temsil eden Türk-İş'in politikalarının değiştirilmesi söz konusu mu?

Gerçekleri gören, kendi kişisel çıkarlarını kenara atarak ülkenin, milletin, işçi sınıfının ve sendika üyelerinin çıkarlarını ön planda tutan sendikacıların Türk-İş yönetiminde yer alması söz konusu mu?

Türk-İş'teki saflaşma ve kavga, toplumumuzdaki saflaşma ve kavganın yansıması mı? Bir tarafta AKP'ye ve emperyalizme karşı çıkan onurlu/vatansever/yurtsever insanlar; öbür tarafta AKP yandaşları, teslimiyetçiliği savunan ve uygulayanlar, yağmadan pay almış ve yolsuzluğa batmış kişiler mi var?

Türk-İş yönetimindekileri tanımiyorsanız, basına yansıyan demeçlerden umuda kapılabılırsınız.

Kanmayın; hayallere dalmayın.

Tabandaki işçi zorlamadan, siyasi kimliği ve birikimi güçlü kişilerin sendika yönetimlerine gelmesi sağlanmadan, Türk-İş yönetiminde görev alan sendikacılara güvenmek olanaklı değildir.

Gençken, "sendikacıda oyun çoktur," derdim.

Daha sonraki yıllarda, "Osmanlı'da oyun çoktur; sendikacı, Osmanlı'yı suya götürür, susuz getirir, bir daha suya götürür, yine susuz getirir," demeye başladım.

Şimdi, "**Osmanlı'da oyun çoktur; sendikacı, Osmanlı'yı suya götürür, susuz getirir, arada tuz yalatır, bir daha suya götürür, yine susuz getirir,**" diyorum.

Siz, Türk-İş yönetimine kadar tırmanabilmiş sendikacıyı ne zannediyorsunuz!

Ne taktikler, ne numaralar, ne tezgahlar, ne oyunlar vardır.

İttifaklarda öyle ilke filan söz konusu değildir.

Sendikacıların ifadesiyle, "sendikacılıkta vefa, İstanbul'daki bir semtin adıdır." Sendikacı, seçim sonucunu belirleyecekse, bir delegenin oyunu alabilmek için en yakın arkadaşını satabilir.

Sendikacılığın nimet kapısı olmadığı dönemlerde işçiye hizmete inanmış kişilerin Türk-İş yönetimine tırmanabilmesi olanaklıydı. Sendikaların külfet yeri olmaktan çıkıp nimet kapısı haline getirilmesiyle birlikte, Türk-İş yönetiminde yer almak başka özellikleri gerektirir.

Burası kurtlar sofrasıdır; yaralananı veya zayıf düşeni anında yerler. İlke, verilen namus ve şeref sözü gibi anlayışlar geçerli değildir.

Ayrıca hükümetlerin ve (yerli/yabancı) istihbarat örgütlerinin gücünü ve etkisini de unutmamak gerekir. Hiç ummadığınız kişi esasında bir görevli çıkabilir.

Sendikacıyı "kafalamak", etkilemek, yanına çekmek mümkün değildir. Sendikacı, verdiği sözlerle/vaadlerle günü kurtarır; sonra da arkasını döner gider. İhtiyacı olduğu gün ona destek olanla işi bittiğinde, telefonuna bile çıkmaz.

Sendikacıyı yönlendirebilmek, sendikanın üye tabanında bilinçli ve siyasal kimliği gelişmiş insanların bulunmasıyla olanaklıdır. Tabandan bu destek ve denetim bulunmadığında, geçmişte siyasal hareketlerde yer alıp bir biçimde sendika yönetimine gelen kişinin kolayca yozlaşabildiğinin birçok örneği vardır.

Türk-İş'in yöneticilerini, belirli koşullarda size hoş gözükme için verdikleri demeçlerle veya yaptıkları maddi yardımlarla değerlendirmeye kalkmayın.

Mihenk taşı, bugünkü kitlesele demokrasi mücadelesinde ortaya konan tavidir.

Taksim'de, Kızılay'da, Kuğulu'da hükümet akili Mustafa Kumlu'yu, Pevrul Kavlak'ı, Ergün Atalay'ı, Nazmi Irgat'ı, Ramazan Açar'ı gördünüz mü?

Bugünlerde yanımızda olmayanın kendi içinde kavga etmesi sonucunda Türk-İş'in başına gelmesi ne değiştirir, Türk-İş'ten tasfiye edilmesi ne değiştirir?

Yoksa zaten bu kavga, Gül-Erdoğan rekabetinin Türk-İş'e yansıması mı?

Gaza gelmeyin; uyanık sendikacılara "kafalanmayın"!